

[Aksel Larsen.]

man ikke vil spare på statens uproduktive udgifter.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup har talt om statens investeringer og hævdede, at de ikke i væsentlig grad er uproduktive; men det ærede medlem hr. Per Hækkerup kunne overhovedet ikke få øje på en af de største udgiftsposter — måske den største — på statsbudgettet, de militære udgifter. De er i hvert fald totalt uproduktive. Der er ikke én øres produktiv investering dér. Det er dette område, vi har opfordret regeringen til i særlig grad at anvende sparekniven på.

Vi kan naturligvis ikke erklære os enige med venstre og de konservative i det, de siger i betænkningen om, at man bør forbedre statens likviditet ved besparelser, først og fremmest gennem udskydelse af anlægsarbejder og hurtig afvikling af statens udlån til boligbyggeri o. s. v. Det forekommer os, at udgifter til anlægsarbejder i høj grad er produktive udgifter. Det forekommer os, at udgifter til boligbyggeri også er produktive udgifter, så sandt som mennesker må have huse at bo i, for at de kan arbejde ordentligt, for at de kan producere. Det forekommer os heller ikke, at statens udlånsvirksomhed til erhvervsformål er uproduktiv; men det er jo ganske pudsigt, at lige så lidt som det ærede medlem hr. Per Hækkerup kunne få øje på militærudgifterne og deres uproduktivitet, lige så lidt kan venstre og de konservative i deres del af betænkningen få øje på militærudgifterne; dér kan man hverken se nødvendigheden eller formålstjenligheden i at spare.

Derfor er det så meget mere nødvendigt, at vi råber højt op om det, at vi gør opmærksom på, at her gives der i hvert fald 1 milliard kr. ud om året til absolut uproduktive og for øvrigt forholdsvis nytteløse militærudgifter. Vi synes, at det er her, man skal sætte ind med besparelserne. Jeg benytter lejligheden til at gentage det og understrege det, og jeg benytter lejligheden til at minde om, at jeg rejste spørgsmålet ved første behandling, uden at jeg, mig bekendt, har fået noget svar, hverken af regeringspartiernes ordfører eller af ministeren. Jeg rejser altså spørgsmålet igen: er regeringen sindet at foretage besparelser på militærbudgettet? Og jeg bliver vel des-

være nødt til at tilføje, at hvis jeg ikke får noget svar under debatten, må jeg se at finde ud af, hvilken metode jeg kan anvende for at fremtvinge et svar.

Hvad angår argumentationen for lovforslaget om stabiliseringslånet dels i den oprindelige form, dels i den skikkelse, det vil få, hvis regeringspartiernes ændringsforslag bliver vedtaget, vil jeg jo ikke bestride, at lånet kan skaffe statskassen penge, og at det på sin vis kan afhjælpe statskassens lånebehov. Jeg ved ikke, om det fuldt ud kan afhjælpe dette lånebehov, men noget kan det hjælpe. På den anden side kan jeg ikke se bort fra, at penge, man vil opsuge gennem det såkaldte stabiliseringslån, for en meget stor parts vedkommende er penge, der alligevel ville være blevet opsparret under den ene eller den anden form, og i det omfang det drejer sig om sådanne penge, medfører det altså ikke nogen almindelig økonomisk forbedring. Man flytter pengene fra den ene lomme til den anden lomme, men derved bliver man ikke rigere.

Jeg må ærligt tilstå, at jeg har ikke forstået al den ståhej, der er om statens overtræk i nationalbanken. Nu er overtræk i nationalbanken jo aldeles ikke noget nyt, og jeg ved ikke, hvorfor staten ikke skulle have lov til at foretage visse overtræk i nationalbanken. Enhver erhvervsvirksomhed, eller i hvert fald de fleste erhvervsvirksomheder, har kassekreditter i bankerne, som de trækker på, og det synes man er helt normalt. Jeg kan ikke se, hvorfor staten, hvis den er i øjeblikkelige likviditetsvanskeligheder, ikke skulle have lov til at trække på nationalbanken. Jeg ved i hvert fald, at hvis man gjorde det fremfor det, der her foreslås, ville man i væsentlig grad formindske faren for, at der kommer mindre beskæftigelse, at der kommer øget arbejdsløshed som følge af denne lovgivning. Jeg må i det hele taget gøre opmærksom på, at for mig at se har hele dette kriseløvs-kompleks, uanset hvad det ærede medlem hr. Per Hækkerup nu har doceret ud fra sit skøn, som han erkender er behæftet med meget stor usikkerhed, størst udsigt til at virke beskæftigelseshæmmende og bevirke, at vi får større arbejdsløshed, end vi ellers ville have fået. Det er en stærkt medvirkende grund til, at vi stiller os afvisende over for dette kompleks som